

WELAMO PENDER

SORMUSTEN
VOIMA

SORMUSTEN VOIMA

KIITOKSET

Kiitos esilukijoilleni sekä Espoon kirjaston Beta-lukupalvelulle osuvista kommenteista ja aiheellisista korjausehdotuksista.

Kiitos kaikille, jotka ovat tukeneet ja kannustaneet minua kirjoitustyössäni.

Hyvä lukija,

kiitos, että valitsit kirjani luettavaksesi.

Toivotan sinulle antoisia lukuhetkiä 😊

Wellamo Penger

<http://wellamo-penger.jimdofree.com/>

<https://www.facebook.com/Pirresarja/>

https://www.instagram.com/pirre_sarja/

Wellamo Penger

SORMUSTEN VOIMA

© 2020 Wellamo Penger

Kansikuva © Wellamo Penger

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt,

Saksa

ISBN 978-952-802-164-3

ESIPUHE

Kirjasarjan maailma on fantasiaviritteinen. Nuoret aikuiset elävät arkeaan opiskelun ja työelämän pyörteisissä. Kaikki ei kuitenkaan ole sitä, miltä näyttää. Ihmiset eivät näe tai tiedosta ympäristössään olevaa arjen taikaa. Heidän joukossaan on kuitenkin myös sellaisia, jotka kykenevät näkemään ja kokemaan muilta salatun. He pystyvät luomaan yhteyden muille näkymättömiin luonnonkansalaisiin. He ovat itsekin, usein tietämättään, jollakin tavalla erilaisia.

Sormukset-trilogia jatkaa Pirre-sarjaa. Se alkaa ajallisesti neljä vuotta kirjasarjan viidennen osan (Vapa-uttava valo) jälkeen. Trilogia kertoo salaperäisistä sormuksista, jotka Pirre ja hänen kihlattunsa saivat haltuunsa sarjan viidennessä osassa. Ne taottiin tuhansia vuosia sitten rakkauden sinetiksi sekä vahvistamaan haltijoiden liittoa ja heidän valtaansa. Mutta takomisvaiheessa tapahtui kohtalokas virhe, minkä vuoksi sormuksista vaiettiin ja ne kätkettiin ihmisten maailmaan, kunnes niiden oli aika tulla jälleen esiin. Sormusten voima on trilogian toinen ja Pirre-sarjan seitsemäs osa.

Luonnossa, ihmisille näkymättömissä, elävät luonnonkansat – vaaleat ja tummat haltijat, tontut, metiset, maahiset, keijut, vetehiset ja peikot. Heidän tehtävänsä on huolehtia luonnon tasapainosta sekä suojella sitä ja varmistaa sen säilyminen.

Haltijat ovat luonnonkansoista vahvimpia ja vanhimpia. He elävät useita tuhansia vuosia. Vaaleat haltijat hallitsevat kaikkea vehreää ja tummat haltijat ovat vastuussa karuista elinympäristöistä. Tonttujen valtakuntaa ovat vanhat havupuuvaltaiset metsät, mutta mettit sitä vastoin viihtyvät tuoreissa lehtimetsissä. Maahiset ovat kotonaan maaperässä joko sen pinnalla tai alapuolella erilaisissa koloissa ja luolissa, ja peikot elävät kallioilla, kivikoissa sekä luolastoissa. Keijut ovat pellon ja niityn sekä nuorten ja valoisien metsien kansaa, ja vetehiset elävät nimensä mukaisesti erilaisissa vesistöissä. Erakointuneet hiisit majailevat soisilla alueilla, joita toiset luonnonkansalaiset karttavat. Heillä on mystinen maine ja heidän uskotaan olevan sukua peikoille. Kuitenkin erään tarinan mukaan suolla asuneista haltijoista tuli aikojen kuluessa hiisejä. Kukapa tietää.

Ennen ihmisen ajanlaskun alkua, noin 3000 vuotta sitten, käytiin Suuri taistelu, joka on merkittävä tapahtuma luonnonkansojen historiassa. Tuolloin Luontoäiti ja Lusifer taistelivat keskenään maailman herruudesta. Luontoäiti voitti taistelun, minkä jälkeen luonnonkansat loivat itselleen voimauttimet. Niihin kätkettiin salattuja voimia, joiden avulla heidän oli tarkoitus nostaa energiatasoaan, jos se jostain syystä laskisi vaarallisesti ihmisten tasolle, ja siten altistaisi heidät pahuudelle.

Suuren taistelun jälkeen lyöty ja nöyryytetty Lusifer hiipui varjoksi valon ja pimeyden rajalle, ja sen hengissä selvinneet liittolaiset vetäytyivät syvälle maan uumeniin odottamaan pahuuden elpymistä. Tuhansien vuosien aikana ihmisen piittaamaton ja luontoa vahingoittava toi-

minta oli kuitenkin heikentänyt Luontoäitiä, mikä mahdollisti pahuuden nousun. Sen seurauksena Pahaksi kutistunut Lusifer onnistui herättämään joitakin liittolaisiaan saadakseen luonnonkansojen voimauttimet, joiden avulla se suunnitteli ruumillistuvansa lopulta Lusiferiksi. Näin se pystyisi jälleen tavoittelemaan maailman herruutta. Luonnonkansat päättivät kuitenkin estää Pahan suunnitelmien toteutumisen ja tuhota voimauttimet, mutta siihen he tarvitsivat ihmisen.

Sormukset-trilogiaa edeltävän Pirre-sarjan tapahtumat alkavat siitä, kun 15-vuotias Birgitta 'Pirre' Köngäs löytää ensimmäisen voimauttimen. Viiden kirjan aikana hän löytää ja tuhoaa luonnonkansojen voimauttimet. Kirjat kertovat keskisuomalaisen Lehmussalmen pikkukaupungin nuorten arjesta, johon sekoittuu fantasiaa – selkeästä, mitä kaikki eivät voi tai halua nähdä. Lisäksi ne kertovat ystäväydestä, rakkaudesta ja uhrautumisesta. Pirre varttuu ystävineen koululaisesta opiskelijaksi ja huomaa, että totuus on tarua ihmeellisempää.

Toivotan sinut tervetulleeksi Pirren ja hänen ystäviensä mukaan.

Nautinnollisia lukuhetkiä!

SARJAN AIKAISEMMAT OSAT

Pirre - sarja

Lentävä fillaristi

Syvissä vesissä

Metsän kätkemä

Kiven vankina

Vapauttava valo

Sormusten salaisuus

Sarjan aikaisemmissa osissa esiintyneet henkilöt ja luonnonkansalaiset

Birgitta '*Pirre*' Kõngäs – opiskelija, haltijoiden sukua
Pirren perhe – vanhemmat Alma ja Pekka Kõngäs, pikkusisko Adalmiina '*Ada*' ja isovelji Josef '*Jose*'

Maria Kõngäs, os. Marjakangas – mummo, Pirren isän äiti
Pirita Marjakangas – mummon edesmennyt äiti
Kerttu '*Kertsä*' Makkonen, Kalle Piirainen ja poikansa Kaapo – Pirren täti sekä hänen perheensä

Sirja Kuusinen – Josen avovaimo
Hanna Koskinen – paras ystävä, kihloissa Jeren kanssa
Jere Vuolas – paras ystävä, naapuri Lehmussalmella
Jyrki Vuolas ja Minttu Virtanen – Jeren isovelji ja hänen avovaimonsa

Alexander '*Allu*' Forsberg – Pirren kihlattu, puolihaltija
Allun perhe (Forsbergit) – isoveljet Henrik '*Henkka*' (kuollut), Niklas '*Nikke*' ja Benjamin '*Benkku*'; vanhemmat Lena ja Johan; isovanhemmat Gunilla ja Arvid; täti Astrid (puolihaltija); isosetä Alfred (puolihaltija)

Karri Sirenus – Alfredin ja Piritan poika, haltijoiden sukua

Mara Salosaari – Pirren entinen poikaystävä lukiovuosilta
Pera, Anna, Jasmin, Sari, Jarmo, Marko, Pantse, Tiina ja Ville – kavereita Lehmussalmen ajoilta

Sofia Parikka – Hannan opiskelukaveri Helsingissä
Sami Vahtera ja Monica '*Molla*' Mähönen – Pirren opiskelukavereita Helsingissä

Romppaisen mummu (Hilma Romppainen) – Pirren naapuri Lehmussalmella, tonttujen sukua

Hillevi Romppainen – Romppaisen mummun tytär

Sigfrid Olafsson – sudensilmäisten puolihaltijoiden islantilaisen sukuhaaran vanhin, Alfredin ”serkku”

Thorvald Mikkellsson – Sigfridin tyttären poika

Matilda 'Madde' Strandval – Thorvaldin kihlattu ja Alexanderin tuttu Yhdysvalloissa

Matias Strandval – tanssiryhmän johtaja Helsingissä ja Madden veli

Maria Strandval – Matiaksen vaimo, tanssija

Soila Savi – tanssiryhmän tanssija

Thalem – vaalea haltija, lumoojien sukua

Myryk – tummien haltijoiden johtaja, Astridin puoliso

Haslik ja Alastar – tummia haltijoita

Tummatuuli – tummien haltijoiden entinen johtaja, luopio

Karum – Myrykin edesmennyt isä ja tummien haltijoiden johtaja ennen Tummatuulta

Vanha Valkoinen – vaaleiden haltijoiden johtaja

Tillentom ja Kopernum – vaaleita haltijoita

Usmalius – tonttu (ihmiskäännynnäinen), Pirren mummon isoisä

Tuoho, Ählakus, Vahtulis, Sorlik, ja Samles – mettinen, peikko, vetehinen, keiju ja maahinen

1

Luolan tumma ja kostea lattia kiilteli palavan soihdun kajossa. Karvainen olento käveli hermostuneena edestakaisin, kunnes luolaan saapui joku. Kuului kiivasta keskustelua, joka taukosi hetken päästä.

Pirre katseli tätä näytelmää kuin elokuvaa, ulkopuolisena. Äkkiä hän huomasi seisovansa kivisellä lattialla. Vastenmielinen olento lähestyi häntä ja lopulta sen karvaiset kasvot olivat aivan hänen edessään, vain ohut kerros luolan tunkkaista ilmaa oli heidän välissään. Ilkeiden silmien polttava katse lävisti hänet. Katse huokui silmitöntä pahuutta, ja polttavasta tunteesta huolimatta hänen sisimpänsä valtasi hyytävä kylmyys. Pirre nielaisi. Hän halusi huutaa, mutta kauhu mykisti hänen äänensä. Olento sähisi ja sylki suustaan käsittämättömiä sanoja. Sen jokaisesta sanasta, katseesta ja koko olemuksesta säteili ihmismielelle käsittämätön määrä pahuutta.

Pirre vajosi luolan lattialle pystymättä irrottamaan katsettaan olennot. Hän toivoi kuolevansa vapautuakseen sietokykynsä ylittävästä kauhusta. Hänen suustaan

purkautui äänetön huuto, joka jatkui ja jatkui, kunnes hän ei enää jaksanut huutaa.

Olento tuli melkein kiinni häneen, eikä hän voinut paeta. Hän nosti vasemman kätensä kasvojensa eteen välttyäkseen näkemästä olennon polttavia silmiä. Sormuksen kivi alkoi hehkua – aluksi tuskin havaittavasti, mutta sen valo voimistui, ja lopulta olennon oli peitettävä silmänsä. Se perääntyi kädet silmillään ja äänteli tuskissaan.

Pirre nousi seisomaan. Hän katseli tapahtunutta hämmästyneenä ja kohotti vasenta kättään, jonka nimetömässä sormus valaisi koko luolan lämpimällä valollaan. Olento makasi luolan lattialla huohottaen, ja kauempana sen takana kyyhötti toinen, jollain tavalla tutulta vaikuttava olento. Näkymä alkoi kuitenkin haalistua, eikä Pirre erottanut enää luolaa eikä olentoja. Lopulta valo peitti alleen kaiken ja häikäisi kirkkaudellaan. Oli tavattoman kuuma...

Pirre avasi silmänsä. Hän makasi sängyssään läpimärkänä hiestä. Katuvalot siivilöityivät verhojen raosta ja loivat kapeita valojuovia lattiaan, mutta muutoin oli vielä pimeää. Helpotukseksensä hän erotti oman huoneensa huonekalujen ääriiviivat ja heitti peiton päältänsä sekä nousi istumaan. Hän ei ollut koskaan nähnyt yhtä kammottavaa ja todentuntuista unta. Hän laski vasemman kätensä reidelleen, mutta nosti sen saman tien nopeasti pois, sillä sormus poltti ihoa. Kenties sekin oli reagoinut uneen.

Pirre nousi sängystä ja vaihtoi hikisen yöpukunsa kuivaan. Sitten hän meni ikkunan ääreen, raotti verhoa ja katsoi öistä katuja. Tuomiokirkon puiston puut erottuivat

tummina valaistun kirkon ympärillä. Katu oli tyhjä, mutta Pirre luuli nähneensä puistossa liikettä. Hän tarkensi katseensa puiden katveeseen, muttei nähnyt enää mitään – puisto oli autio. Ehkä se oli ollut jokin eläin. Öisen kaupungin roskakorit sekä huolettomien ruokailijoiden jälkeensä jättämät pikaruokapaperit houkuttelivat kaupunkiin uskaliaita eläimiä helpon ruoan toivossa.

Pirre antoi verhon palautua ikkunan eteen, haukotteli leveästi ja pujahti peiton alle. Lopun yön hän nukkui sikeästi näkemättä unia. Puisto ei kuitenkaan ollut niin tyhjä kuin Pirre oletti sen olevan – uskaliaiden eläinten lisäksi siellä oli myös muita. Onnekseen hän ei tiennyt sitä, sillä silloin hänen unensa ei olisi ollut niin levollista.

2

Vedenkeitin kohisi keittiön sivupöydällä, kun Pirre voiteli itselleen leipää puuron seuraksi. Hän oli ostanut viikonloppuna Lehmussalmella käydessään valikoiman erilaisia teelaatuja mielenvirkistykseksi sekä alkavan syksyn koleuden ja tulevan flunssakauden karkoittamiseksi. He olivat muuttaneet Hannan kanssa Kuopioon elokuussa, samaan aikaan, kun Allu lähti Valtoihin pelaamaan toisen kauden NHL-liigan Howling Wolves -joukkueessa.

Kuopio oli paikkana Helsinkiä pienempi ja kodikkaampi. He molemmat olivat ihastuneet savolaisen letkeään elämänmenoon. Kaukana olivat pääkaupungin ilmeettömättöminä kiiruhtavat ihmiset sekä puhumattomat metron ja raitiovaunujen kanssamatkustajat. Suomalainen jurous ja hiljaisuus olivat huomattavissa myös täällä, mutta erotuksena pääkaupunkiseudulle tuntemattomastakin sai helposti puhekaverin, jos vain uskalsi tehdä aloitteen. Helsingissä vaikenemisen muuri oli niin vankka, ettei muualta tullut uskaltanut useinkaan murtaa sitä.

Lisäksi Pirrestä oli mukavaa, kun Karri asui heitä lähellä. Tästä huokui eräänlainen rauhallinen turvallisuus.

Allu oli ollut koko kesän tavanomaista vaisumpi, mutta Pirre oletti sen johtuvan raskaasta kaudesta ja pohdinasta NHL-uran jatkumisesta sekä sormuksen vaihtumisesta. Heinäkuussa Allu kertoi lopulta päätöksestään palata pelaamaan NHL:aan, mutta Pirre oli aavistanut sen jo ennen sitä.

He kävelivät Kartanon peltotietä, kun helteinen päivä alkoi viilentyä iltaan.

– Mä lähden vielä toiseksi kaudeksi Änäriin, Allu aloitti ja jatkoi saatuaan Pirreltä nyökkäyksen vastaukseksi. – Mä haluan kokeilla, mihin mun rahkeet todella riittävät. Lisäksi mua jäi kaivelemaan se viime kauden viimeinen peli. Mä haluaisin korvata sen pelikavereille.

– Mä ymmärrän, mutta se häviö ei ollut sun vika. Sulla on aika suuret luulot itsestäsi, jos sä ajattelet, että teidän joukkueen sijoitus oli pelkästään sun varassa.

– En mä tarkoittanut sitä. Lopputulos olis kuitenkin voinut olla toisenlainen, jos mä en olis saanut sitä kohtausta just silloin.

– Sitä me ei saada koskaan tietää, Pirre huomautti ja pysähtyi. Hän katsoi Allua vakavana. – Uskotko, että Thalem oli sen kohtauksen takana?

– Niinkö luulet?

– Mieti vähän. Eivätkös ne kohtaukset alkaneet vasta sen jälkeen, kun sä aloit tapailla Thalemia?

– Juu-u... Mutta saattoivathan ne johtua myös stressistä, Allu ehdotti hieman epävarmana.

– Mistä stressistä? Oletko sä alkanut stressata peleistä? Mun mielestä sä et ole koskaan stressannut mistään, et edes peleistä.

– En mä niille muutakaan syytä keksi.

– Kuuntele nyt itseäs! Sä puolustelet sitä tekohaltijaa, vaikka se vei sun kihlasormuksen! Pirre tulistui.

– Enhän...

– Etkö sä voi lopultakin tunnustaa, että se veti sua höplästä ja petti sun luottamuksen? Pirre alkoi tuskastua, sillä Allu oli väistellyt aihetta koko kesän.

He olivat saapuneet pellon reunaan ja pysähtyivät siihen. Allu katseli miitteliäänä kaukaisuuteen. Jokainen Pirren sana oli totta. Hän ei kuitenkaan halunnut tunnustaa, että oli ollut täysin Thalemin vietävissä. Jostakin kumman syystä hänen oli todella vaikea vastustaa ja kritisoida Thalemia ja tämän tekemisiä. Myös Madden oli onnistunut vedättää häntä suukkoineen ja vedota ystävyyteen, jota ei kuitenkaan ollut. Allu huokaisi huomamattaan.

– Sä olet liian hyväsydäminen, varsinkin naissukupuolen suhteen. Sä luulet, että jokaisella on yhtä puhtaat ajatukset kuin sulla, Pirre huomautti väsyneesti.

– Niinhän se taitaa olla, Allu myönsi hiljaa.

– Sun täytyy oppia pitämään puoles naisten kanssa. Miksi sun täytyy esittää jokaiselle daamille herrasmiestä? Pelkäätkö sä, etteivät ne muuten ihaile sua?

– Höh?! Ja mitähän tuo oli tarkoittavinaan?

– Mä ymmärtäisin tuollaisen ylenpalttisen ystävällisyyden jollain tavalla, jos sulla olis haku päällä, Pirre huomautti, mutta vaikenen sitten ja katsoi Allua. – Vai onko sulla haku päällä, nimittäin siellä?

Pirre muuttaa Hannan kanssa Kuopioon opiskelemaan. Elämä Savon sydämessä ei kuitenkaan muodostu rauhalliseksi. Siitä vihamieliset olennot pitävät huolen.

Myös hankaus parisuhteessa hankaloittaa Pirren arkea ja herättää vanhoja tunteita, jotka hän jo luuli jättäneensä taakseen.

Toinen erikoisista kihlasormuksista on kadonnut. Pirrellä on epäilyksensä siitä, kuka on syyllinen katoamiseen. Hän päättää hankkia sormuksen takaisin, mutta ei tiedä, miten. Löytyykö sormus, vai joutuuko Pirre luopumaan myös omastaan?

Sormusten voima on fantasiaviritteisen Sormukset-trilogian toinen ja Pirre-sarjan seitsemäs osa.

Lukijoiden kommentteja sarjan aikaisemmista osista:

" Jäin odottamaan jatkoa."

" ... nuorten tavallisen elämän kuvaus, johon sekoittuu fantasiaa, on kiinnostava ja persoonallinen tapa kertoa tarinaa."

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi